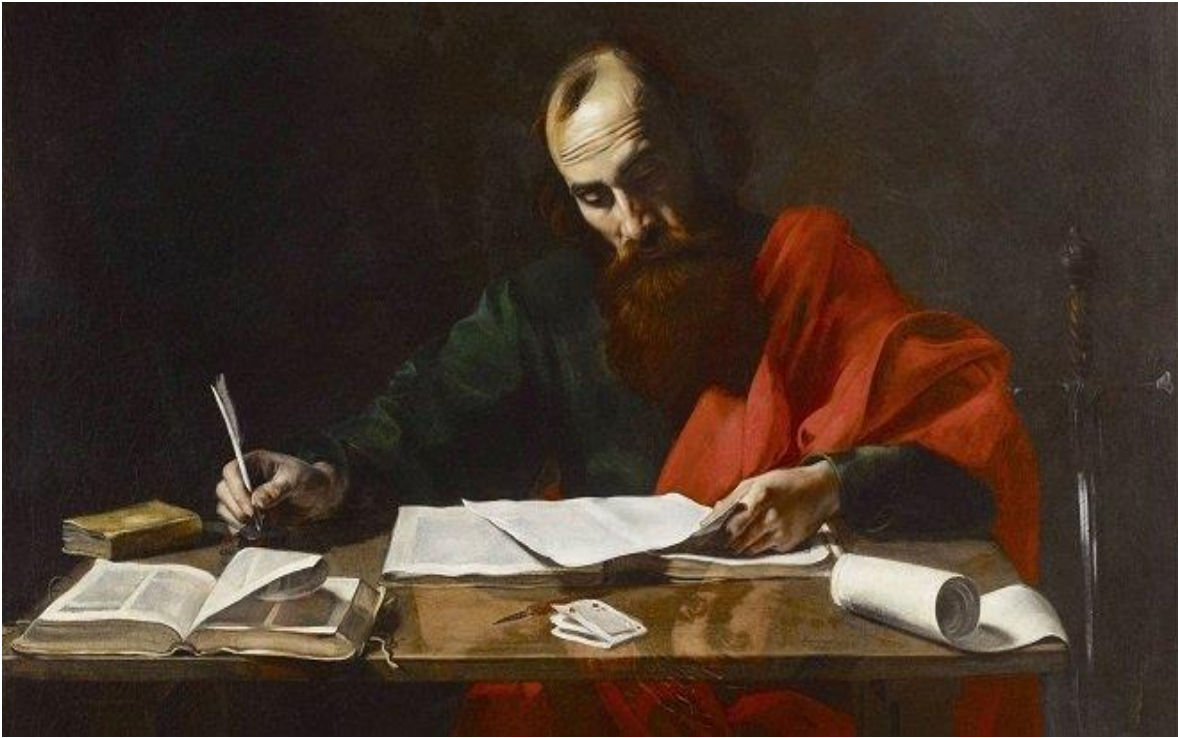

**«Τα κατά πόλιν δεσμά και τας θλίψεις σου τις
διηγήσεται ένδοξε απόστολε Παύλε;».**

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Παύλος Δημητρακόπουλος, Θεολόγος -Συγγραφεύς Πρ.
Ιερού Ναού Τιμίου Σταυρού Πειραιώς.

Εορτάζει και φέτος, αγαπητοί μου αδελφοί, εορτάζει και πανηγυρίζει η αγία μας Εκκλησία την μνήμη των δύο μεγάλων και κορυφαίων αποστόλων, των αγίων ενδόξων πρωτοκορυφαίων αποστόλων Παύλου και Πέτρου. Εορτάζει με πολλή καύχηση, χρεωστικώς και ευγνωμόνως τους δυο αυτούς μεγάλους φωστήρας και διδασκάλους της οικουμένης η σύμπασα Ορθοδοξία, η επί γης στρατευομένη και η εν ουρανοίς θριαμβεύουσα Εκκλησία. Ιδιαιτέρως όμως η πατρίδα μας, η οποία έχει κάθε λόγο να καυχάται περισσότερο από κάθε άλλο λαό της οικουμένης, διότι σ' αυτήν ο μέγας απόστολος των εθνών ίδρυσε πλείστες όσες τοπικές Εκκλησίες, όπως τις Εκκλησίες των Φιλίππων, της Θεσσαλονίκης, της Βέροιας, της Κορίνθου κ.α. Σε ορισμένες μάλιστα εξ' αυτών έστειλε και επιστολές θεόπνευστες,

που αποτελούν γνώμονα στην πορεία πλεύσεως της ζωής μας και φυλάσσονται ως θησαυρός πολύτιμος στον κανόνα της Καινής Διαθήκης. Αν η Ελλάδα σήμερα είναι χριστιανική, το οφείλει στον απόστολο Παύλο. Ποίες άραγε ευχαριστίες οφείλουμε εμείς οι έλληνες σ' αυτόν τον μεγάλο και ανεκτίμητο ευεργέτη μας; Νομίζω, ότι ο καλύτερος τρόπος ευχαριστίας και ανταποδόσεως είναι η κατά δύναμιν εφαρμογή της προτροπής του: **«Παρακαλώ ουν υμάς μιμηταί μου γίνεσθε»** (Α' Κορ.4,16).

Το γεγονός της παρούσης εορτής μας δίδει την αφορμή να στρέψουμε και πάλι την προσοχή μας προς αυτούς και να αναφερθούμε ειδικότερα στον πρώτο εξ' αυτών, τον άγιο απόστολο Παύλο, δανειζόμενοι την θεοφώτιστη γλώσσα του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Ο μέγας αυτός πατήρ της Εκκλησίας μας είχε ιδιαίτερη αγάπη προς τον απόστολο των εθνών. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι σε όλες σχεδόν τις ομιλίες του κατά κόρον παραθέτει χωρία από τις επιστολές του. Από όλα δε τα εγκωμιαστικά του έργα κυρίαρχη θέση κατέχουν οι επτά ομιλίες του με τίτλο: **«Εις τον άγιον απόστολον Παύλον»**.

Σε μια εξ' αυτών, τη δεύτερη, λέγει μεταξύ άλλων τα εξής: Από την μεγάλη προθυμία που είχε, καθόλου δε ένοιωθε τους κόπους για την αρετή, αλλά ζούσε στην αρετή χωρίς να περιμένει κανένα μισθό. Γιατί εμείς και όταν μας περιμένει μισθός, δεν ανεχόμαστε να κοπιάσουμε γι' αυτήν, ενώ εκείνος και χωρίς βραβεία την ακολουθούσε και την αγαπούσε και ξεπερνούσε με κάθε ευκολία, αυτά που φαίνονται εμπόδια της αρετής. Ούτε ασθένεια του σώματος προφασιζόταν, ούτε δυσκολία περιστάσεων, ούτε φυσικούς περιορισμούς,

ούτε άλλο τίποτα. Είχε αναλάβει φροντίδα μεγαλύτερη από όση έχουν στρατηγοί και βασιλείς και όλοι όσοι ζουν στη γη και όμως ήταν ακούραστος κάθε μέρα. Και όσο οι κίνδυνοι τον απειλούσαν, τόσο αποκτούσε δυνατότερη την προθυμία. Και όταν περίμενε τον θάνατο, καλούσε και τους άλλους να χαρούν λέγοντας προς τους Φιλιππησίους: **«χαίρω, διότι γίνομαι σπονδή, χύνοντας το αίμα μου για χάρη σας και χαίρω μαζί με όλους σας για το σωτήριο αποτέλεσμα της πίστεως, που γίνεται σε σας»**, (Φιλιπ. 2,17). Και όταν έβλεπε να έρχονται κίνδυνοι και προσβολές και κάθε ατιμία, σκιρτούσε πάλι από χαρά και έλεγε γράφοντας στους Κορινθίους: **«Γι' αυτό και νοιώθω χαρά στις ασθένειες, στις ύβρεις, στους διωγμούς»**, (Β' Κορ. 12,10). Παντού τον χτυπούσαν, τον έβριζαν, τον κακολογούσαν και όμως εκείνος σαν να δοξαζόταν σε θριάμβους και σαν να ύψωνε σ' όλη τη γη αδιάκοπα τα τρόπαια, έτσι καμάρωνε και Χάρη ομολογούσε στον Θεό λέγοντας: **«Ας έχει δόξα ο Θεός, που μας κάνει πάντοτε να θριαμβεύουμε»**, (Β' Κορ. 2,14). Προτιμούσε να τον ντροπιάζουν και να τον κακολογούν, περισσότερο από όσο προτιμούμε εμείς τις τιμές. Προτιμούσε τον θάνατο περισσότερο από όσο εμείς τη ζωή. Προτιμούσε τη φτώχεια, περισσότερο από όσο εμείς τον πλούτο και τους κόπους, περισσότερο από όσο εμείς τις ανέσεις.

Αυτό μονάχα φοβόταν και απέφευγε: Το να αντιταχθεί στο Θεό. Τίποτε άλλο. Και κανένα άλλο πράγμα δεν ποθούσε, παρά μόνον το να αρέσει στον Θεό. Μη σκεφθείς πόλεις και βασιλιάδες και έθνη και στρατόπεδα και όπλα και χρήματα και εξουσίες και δυναστείες. Αυτά δεν τα θεωρούσε ούτε σαν αράχνες. Πάνω από όλα είχε μέσα του τον έρωτα του Χριστού και κοντά του θεωρούσε τον εαυτό του από όλους πιο ευτυχισμένο. Οι μανιασμένοι τύραννοι και οι λαοί ήταν γι' αυτόν κουνούπια. Ο θάνατος και οι τιμωρίες και χίλια μαρτύρια ήταν γι' αυτόν παιχνίδια παιδικά. Για την αγάπη του Χριστού και τα μαρ-

τύρια τα αγαπούσε και τόσο καυχιόταν στις αλυσίδες της φυλακής, όπως ούτε ο Νέρων, όταν είχε το διάδημα στο κεφάλι του. Βρισκόταν στη φυλακή, σαν να βρισκόταν στον ίδιο τον ουρανό. Δεχόταν τραύματα και χτυπήματα με πιο μεγάλη ευχαρίστηση από αυτούς που αρπάζουν τα βραβεία. Σαν φτερωτός περιόδευσε την οικουμένη και σαν ασώματος αψηφούσε κόπους και κινδύνους.

Πως να την ονομάσει κανείς εκείνη την ψυχή; Χρυσή, ή αδαμάντινη; Γιατί και από κάθε διαμάντι ήταν στερεότερη και από το χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους πολυτιμότερη. Αλλά γιατί να τον παραβάλλω με διαμάντι και χρυσάφι; Βάλε απέναντι του τον κόσμο ολόκληρο και τότε θα δης, πόσο περισσότερο αξίζει η ψυχή του Παύλου. Σκέψου επίσης, ποιά ανάσταση τον αξίωσε να δή πριν από την μέλλουσα κρίση. Στον παράδεισο τον άρπαξε ο Θεός, στον τρίτο ουρανό τον ανύψωσε, του γνώρισε τέτοια μυστικά, που κανείς άνθρωπος θνητός δεν μπορεί να εκφράσει. Και αυτό ήταν πολύ φυσικό, διότι ο Παύλος βάδιζε στη γη, σαν να συναναστρεφόταν με τους αγγέλους. Έφερε μαζί του σώμα θνητό και όμως φανέρωνε αγγελική καθαρότητα. Είχε τόσες ανθρώπινες ανάγκες, αλλά αγωνιζόταν να μην αποδειχθεί κατώτερος από τις ουράνιες δυνάμεις.

Παρακαλώ λοιπόν και εσάς, να μην θαυμάζετε μόνο, αλλά και να μιμηθείτε τον Παύλο, το πρότυπο αυτό της αρετής, γιατί έτσι θα μπορέσουμε να λάβουμε και εμείς τα ίδια στεφάνια μ' εκείνον. Και αν απορείς, που ακούς ότι θα αξιωθείς τα ίδια, αν κατορθώσεις τα ίδια, άκουσε τον Παύλο, τι λέγει: **«Τον αγώνα τον καλόν αγωνίστηκα, τον δρόμο μου τελείωσα, την πίστη ετήρησα. Με περιμένει λοιπόν το στεφάνι της δικαιοσύνης, που θα μου προσφέρει ο Κύριος, ο δίκαιος κριτής, εκείνη την ημέρα. Και όχι μόνο σε μένα, αλλά και σε όλους εκείνους, που αγάπησαν τον ερχομό του»**, (Β' Τιμ. 4,7-8). Βλέπεις ότι όλους τους καλεί να απολαύσουν τα ίδια;

Αφού λοιπόν όλους τα ίδια μας περιμένουν, ας φροντίσουμε να γίνουμε άξιοι για τα αγαθά, που μας υποσχέθηκε ο Θεός και ας μη βλέπουμε μόνο, πόσο μεγάλα και σπουδαία κατορθώματα έκαμε ο Παύλος, αλλά και τη δύναμη της προθυμίας του, που μ' αυτήν κέρδισε τόση Χάρη. Να δούμε ακόμη, πόσο όμοιος ήταν μ' εμάς, αφού πέρασε τα ίδια με όλους εμάς. Έτσι και τα τελείως δύσκολα θα φανούν σε μας εύκολα και ελαφρά και αφού κοπιάσουμε σ' αυτή τη σύντομη ζωή, θα ζήσουμε τιμημένοι με το αγέραστο και αθάνατο εκείνο στεφάνι με τη Χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος ας έχει δόξα και δύναμη τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. **Αμήν.**

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>